

Sygn. akt I CZ 96/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku I. L. i in. , przy uczestnictwie Polskiej Prowincji Zakonu P.,
Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta W. i Archidiecezji W.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 18 grudnia 2013 r.,
zażalenia uczestnika Polskiej Prowincji Zakonu P.
na postanowienie Sądu Okręgowego w W.
z dnia 5 lipca 2013 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną uczestnika postępowania - Prowincję Zakonu Ojców P. od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 11 grudnia 2012 r. Przyczyną odrzucenia skargi było nieuzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wymagane przez art. 394⁴ § 2 k.p.c.

W zażaleniu uczestnik zarzucił zaskarżonemu postanowieniu oczywiste naruszenie art. 398⁶ § 1 i 2, art. 398⁴ § 2 i art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c., wnosząc o uchylenie postanowienia i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na podstawie art. 398⁴ § 2 k.p.c. składający skargę kasacyjną ma obowiązek zawrzeć w niej odrębny wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem. Z ustaleń w sprawie wynika, że Przewodniczący w Wydziale Cywilnym Odwoławczym Sądu Okręgowego wydał dnia 28 maja 2013 r. zarządzenie, którym wezwał skarżącego do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej poprzez uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Wykonując wezwanie skarżący, działając przez pełnomocnika wniósł do Sądu Okręgowego pismo z dnia 11 czerwca 2013 r. i wskazał w nim jako podstawę przyjęcia skargi do rozpoznania dwie okoliczności, wynikające z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., czyli że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne i skarga jest oczywiście uzasadniona.

Oceniając stronę formalną zażalenia stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy trafnie uznał wskazane przez skarżącego podstawy prawne wniosku jako wewnętrznie sprzeczne, jeśli występują jednocześnie i w związku z tym uznał, iż pismo z dnia 11 czerwca 2013 r. nie zawiera - spełniającego wymagania ustawowe - uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd drugiej instancji zasadnie też podniósł, że sformułowanie zagadnienia prawnego jest wadliwe, bo nie została dokonana jakakolwiek analiza problemu składającego się na istotne zagadnienie prawne. Wniosek nie zawiera ponadto żadnego uzasadnienia tezy o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Łącznie z tego wynika, że braki formalne wniosku nie zostały usunięte przez skarżącego i z tego względu skarga podlegała odrzuceniu. Nie jest więc słuszne

zarzucanie w zażaleniu, że zaskarżone postanowienie opierało się tylko na wskazaniu przez skarżącego dwóch podstaw uznanych za wewnętrznie sprzeczne. Ma natomiast rację pełnomocnik uczestnika postępowania, podnosząc w zażaleniu, że nie jest rzeczą sądu, na ręce którego wpływa skarga kasacyjna kierowana do Sądu Najwyższego, aby dokonując oceny formalnej pisma procesowego badał treść i zasadność argumentów przytaczanych przez wnoszącego skargę odnośnie do podstaw przyjęcia skargi do rozpoznania, ponad sprawdzenie, czy odpowiada ona wymaganiom określonym w art. 398⁴ § 1 i 3 k.p.c. oraz, czy wniosek o przyjęcie skargi zawiera podstawę i czy towarzyszy jej uzasadnienie tej podstawy (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Z pewnością, merytoryczna ocena wniosku należy do Sądu Najwyższego, który rozstrzyga o przyjęciu skargi do rozpoznania albo o odmowie tego przyjęcia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), mając za podstawę argumentację skarżącego co do zasadności wskazanych przez niego przesłanek przyjęcia skargi na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. W zaskarżonym postanowieniu Sądu Okręgowego nie występuje jednak ocena merytoryczna wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, więc podniesienie tej kwestii nie jest zasadne w okolicznościach rozpoznawanej sprawy.

Jeżeli występują braki formalne skargi kasacyjnej, o których mowa w art. 398⁴ k.p.c. i nie zostały one uzupełnione, sąd drugiej instancji odrzuca skargę (art. 398⁶ § 2 k.p.c.), a gdy mimo tych braków skarga została skierowana do Sądu Najwyższego przez sąd drugiej instancji, to na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca skargę. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy miał podstawy do zastosowania art. 398⁶ § 2 k.p.c. i prawidłowo to uczynił.

Mając to na uwadze, należało na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalić zażalenie.